సుందరం కసి తీరలేదు

"ఛీ... ఛీ పొద్దున్నే ఎవడి మొహం చూసినానో... దరిద్రంగా వుంది... మంచి రోజు చూసుకొని, రాహుకాలం దాటినాక జాయినింగ్ రిపోర్టు ఇచ్చినా ఇదేంది ఇట్లయింది... పొద్దున్న బయల్దేరేటప్పుడు సీతని ఎదురు రమ్మన్నాను... అది కూడా నవ్వు మొగంతోనే ఎదురొచ్చింది. మరెక్కడ జరిగింది లోపం... సీత ఎదురొస్తే ప్రతి విషయంలోనూ ఇంతవరకూ విజయమే వరించింది" అంటూ మనసులోనే గొణుక్కుంటున్నాడు సుందరం.

బస్సులో కళ్యాణదుర్గం నించి తిరిగి వస్తున్నాడతను. ఆత్మకూరులో బస్సాగింది. తన పక్కసీటులో కూచున్న ప్రయాణికుడు దిగిపోయాడు. రెండు సీట్లూ తనే ఆక్రమించుకున్నాడు సుందరం.

ఇంతలో మరో ప్రయాణికుడు వెనుక సీట్లోంచి వచ్చి, సుందరం పక్కసీట్లో కూచోవాలనుకుని, సర్దుకోమని చేత్తో సైగ చేశాడు. అసలే విసుగుతో రగిలిపోతున్న సుందరానికి అతని సైగ చూసి ఎగిచ్చి తందామా అన్నంత ఊపు వచ్చేసింది. అవతలి మనిషి తనకంటే బలవంతుడని తన బుద్ధి మేల్కొని, 'ఒక్క తన్ను నువ్వు తంతే, వాడు నీ ఎముకలన్నీ ఒక్కటీ మిగలకుండా మొత్తం విరగ్గొట్టేయగలడు' అంటూ తెలియబరచి అతని అసహనాన్ని చంపేసింది. కళ్లతోనే ఆ బలవంతుడి వైపు చురచుర చూసి జరిగాడు సుందరం. ఆ ప్రయాణికుడు సుందరం కళ్లతో ఏ మాత్రం పనిలేనట్లు చూడకుండా, అతని చేష్టతోనే పని వున్నట్లు ఖాళీ అయిన సీటులో నింపాదిగా కూర్చున్నాడు.

సుందరం కసిని పట్టించుకోకుండా బస్సు కదిలింది. ఎవర్ని తందామా... ఎక్కడ తందామా... అన్నట్లు కసీ, కోపం, విసుగూ అతన్ని నిలువునా ఆవహించి వున్నాయి.

ఉదయం నుంచీ ప్రశాంతంగా వున్న తన మనో తటాకంలో పెద్ద బండరాయిని విసిరిన దుర్మార్గుడు ఎమ్మార్వో నరసింహుడు, వాడు, నిజంగానే నర సింహుడు. తను రెవిన్యూ ఇన్స్‌పెక్టరుగా జాయినింగ్ రిపోర్టు ఇచ్చి ఐదు గంటలన్నా అవలేదు. అప్పుడే...

ఛీ... ఛీ... అనుకోబుద్ధి కూడా కావడంలేదు. అలా అనుకుంటూనే కిటికీలోంచి చూశాడు. చీకట్లో దెయ్యాల్లా చెట్లు ఎక్కడికో పరిగెడుతున్నాయి. దూరంగా కొరివి దెయ్యాల గుంపులా ఏదో ఊరిలో దీపాలు మిణుకుమిణుకుమంటున్నాయి.

ఆవేళ జరిగింది అంతా కళ్లముందు కదలసాగింది సుందరానికి.

ఆరోజు ఉదయం పదింటికల్లా కళ్యాణదుర్గం ఎమ్మార్వో ఆఫీసు చేరుకున్నాడు సుందరం. అప్పటికింకా ఎమ్మార్వో రాలేదు కానీ దాదాపు స్టాఫంతా వచ్చేసినారు. తన ఏడేళ్ల సర్వీసులో అక్కడున్న వాళ్లందరూ పరిచయమే. అందరూ అతన్ని సాదరంగా మాట్లాడించినారు. హెడ్ గుమస్తా టేబుల్ ముందున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు సుందరం.

"ఏమప్పా... సుందరం... జాయినింగ్ రిపోర్టు రాసుకొని వచ్చినావా? ఎమ్మార్వో పదిన్నర పైనే ఆఫీసుకొచ్చేది" అంటూ తను అడిగిన ప్రశ్నకు సమాధానం ఆశించకుండా, అడగని ప్రశ్నకు సమాధానంకూడా ఇచ్చాడు హెడ్‌గుమస్తా.

"పదిన్నర వరకూ రాహుకాలం కదా సార్! అది దాటాకే జాయినింగ్ రిపోర్టు రాస్తా" అన్నాడు సుందరం వినయంగా. "సార్! ఎమ్మార్వో ఫర్వాలేదా?" అని అడిగాడు సుందరం. ఆ మాట అడుగుతున్నాడూ అంటే ఎవరి గురించి ఏమీ తెలీకుండానే అతను ఆ ఆఫీసులో అడుగుపెట్టాడని ఎవరయినా అనుకుంటే తప్పకుండా తప్పులో కాలే! ఒక్క ఎమ్మార్వో విషయమే కాదు, ఆ ఆఫీసులో అటెండరు మొదలుకొని అన్ని రకాల కేడర్ల వాళ్లూ ఎలాంటి స్వభావం ఉన్నవాళ్లో, ఎవరెవర్ని ఎంతలో ఉంచాలో అన్నీ కలెక్టరాఫీసులో దాదాపు పాతిక, ముప్ఫయిమంది వద్ద ఎంక్వయిరీలూ, అవీ చేసుకొని మరీ వచ్చాడతను. అయినా ఎవరో చెప్పేది వేరు. హెడ్ గుమస్తా చెప్పేది వేరు. ఒక మనిషి గురించి పక్కింటి వాళ్లనడగడానికీ, అతని పెళ్లాన్ని అడగడానికి తేడా వుంటుందని విశ్వసిస్తాడు సుందరం.

హెడ్ గుమస్తా పళ్లన్నీ కనిపించేలా కళ్లు రెండూ చిన్నవి చేసి శబ్దం లేకుండా ఒక నవ్వుని వెలిగించి... "ఫర్వా వుందీ అంటే జాయిన్ కాకుండా వెళ్లిపోతావేమప్పా!" అంటూ కళ్లజోడు మీద నించీ తల కాస్త వంచి సుందరం కళ్లలోకి చూస్తూ "తినబోతూ రుచులెందుకు సుందరం! మరి కాసేపట్లో ఎట్లా ఆయనే వస్తారు చూడు" అన్నాడు. ఆ మాటకు వెర్రి నవ్వుని అభినయించి, తనకే బాగా అనిపించక మానుకున్నాడు సుందరం.

"ఒక్కమాట చెప్తా సుందరం! నువ్వే అర్థం చేసుకో. అతని పేరు నరసింహుడు. కానీ నర సింహుడే. అయితే ఆయనలో ఒక సుగుణం వుంది. స్టాఫ్ కడుపుమీద కొట్టడు. ఎన్ని మాటలన్నా అంటాడు. ఎంతయినా నీచపరుస్తాడు. మనం ఎంత పెద్దతప్పు చేసినా పై అధికారులకి నీ మీద కంప్లయింట్ చేయడు. అదీ అక్కడ ఆయన్ని మెచ్చుకోవాల్సిన విషయం" అన్నాడు హెడ్డు.

రాహుకాలం పూర్తిగా తొలిగిపోయిందన్న నమ్మకం కుదిరాక గోడ గడియారం వేపు ఒకసారి చూసి, హెడ్ గుమస్తాతో పావు తావు కాగితాన్ని ఇప్పించుకొని జాయినింగ్ రిపోర్టు రాశాడు సుందరం.

పదీ నలభై అవుతున్నట్టే గేటు వద్దనుంచీ జీపు హారన్ వినిపించింది.

"వచ్చే వచ్చే – ఎమ్మార్వో వచ్చే" అటెండరు నాగన్న.

'పిల్లి వచ్చే ఎలుక భద్రం' అన్నట్టు. అందరూ మాటలు మరచిన మనుషుల్లా అత్యంత శ్రద్ధగా ఫైళ్లు రాసుకుంటున్నారు.

ఎమ్మార్వో తన ఛేంబర్‌లోకి పోయి కూచున్నాడు.

కాసేపటికి లోపల్నించి ఎమ్మార్వో అరుపులు వినిపిస్తున్నాయి. ఎవరి మీదనో ఎగిరిపడుతున్నాడు.

"ఎట్లసార్! జాయినింగ్ రిపోర్టు ఇద్దామనుకుంటే ఆయన హాట్ హాట్‌గా వున్నాడే!" అన్నాడు సుందరం హెడ్డు గుమస్తాతో.

"మరి ఆయన కూల్ కూల్‌గా వుండేటప్పుడు ఇస్తావా? అట్లయితే ఈ జన్మకి వీలుపడదు. ఇయ్యి పోవయ్యా – ఏం జేస్తాడు కొరుక్కుతింటాడా?" అన్నాడు హెడ్ గుమస్తా.

"మీరు పోయి ఆయన్ని విష్ చేయరా?" అన్నాడు సుందరం.

"ఊహూ! ఆయన పిలిస్తే కాని ఎవరూ పోకూడదు. అట్లా ఊరకనే పోయి విష్ చేసినామంటే "ఏం వేరే పనిలేదా?' అంటూ బూతులు తిడతాడు" అన్నాడు హెడ్ గుమాస్తా.

ఇవన్నీ వింటున్న కొద్దీ సుందరానికి కాళ్లల్లో వణుకూ, గుండెల్లో దడా మొదలయ్యాయి.

'ఏం చేద్దాం. పోయి నాలుగు తిట్టించుకుందాం. తప్పుతుందా?' అనుకుంటూ ఎమ్మార్వో ఛేంబర్‌లోకి ప్రవేశించాడు సుందరం.

"నమస్తే సార్!" అన్నాడు.

ప్రతి నమస్కారం చేయకుండానే 'ఏం' అన్నట్టు తల ఎగరేశాడు ఎమ్మార్వో.

జాయినింగ్ రిపోర్టు ఎమ్మార్వోకి అందిస్తూ విషయమంతా టూకీగా చెప్పేశాడు సుందరం.

"ఊ... సరే – ఇదిగో చూడూ – నువ్వు ఫ్యామిలీని యాడన్నా పెట్టుకో నాకు అవసరం లేదు. నాకు నువ్వు అందుబాటులో ఉండల్ల తెల్సిందా?" అంటూ గర్జిస్తున్నట్లు మాట్లాడి, జాయినింగ్ రిపోర్టు మార్జిన్‌లో 'అడ్మిటెడ్' అని రాసి సుందరానికి ఇచ్చేశాడు. దాన్ని హెడ్ గుమాస్తాకు ఇచ్చేందుకు అక్కడినుంచి వేగంగా కదిలాడు సుందరం.

సాయంత్రం నాలుగ్గంటలు అవుతున్నట్టే ఎమ్మార్వో తిరిగి ఆఫీస్ ఛేంబర్‌లోకి వచ్చాడు.

అటెండరు నాగన్న వచ్చి "ఆర్రై సారూ! ఎమ్మార్వో సారు" అన్నాడు పిలుస్తున్నాడన్న అర్థంలో.

హెడ్ గుమస్తా ముందు కూచుని వున్న సుందరం టక్కున లేచి వెళ్లాడు.

అతనింకా లోపలకి అడుగుపెడుతున్నట్టే...

"ఏమండీ! ఈ ఆర్రై ఎక్కడండీ...ఎవరో ఉడతలు పట్టేవాడిలాగ వున్నాడు. పిలవగానే రాలేదా!" అంటున్నాడు నాగన్నతో, నాగన్న ఏదో చెప్పాలని చూస్తున్నా వినిపించుకోకుండా – సిగరెట్ పొగ గాలిలోకి ఊదేస్తూ.

తను ఉడతలు పట్టేవాడిలా వున్నాడా? వాటే షేమ్! - ఆ మాటలకు షాక్ తిన్నవాడయి... లోపల్నించీ తన్నుకు వస్తున్న కోపాన్నీ, రోషాన్నీ అణిచిపెట్టుకుని - 'సార్' అన్నాడు దగ్గరగా పోయి.

"ఏం ఆర్తైవయ్యా నువ్వు? నీటుగా టక్ చేసుకొనీ, కళ్లకి అద్దాలు పెట్టుకొనీ, కాళ్లకి బ్లాక్ షూ వేసుకుంటే సరిపోదండీ! కాసింత కామన్ సెన్స్ ఉండల్ల, ఆర్తై అన్న వాడికి - అరే ఎమ్మార్వో ఆఫీసులోనే వున్నాడు, వాడు ఎట్లాంటివాడు? ఏం అలవాట్లు ఉన్నాయి? ఏం తింటాడు? ఏం తాగుతాడు? అనేదే లేదేమయ్యా!" అన్నాడు సీరియస్‌గా సుందరాన్నే చూస్తూ...

"సార్ నేనింకా..." అంటూ సుందరం ఏదో చెప్పబోతే-

"...చేరి ఐదు గంటలన్నా కాలేదు, అని అనబోతావ్. నాకు తెలుసు. ఆర్తైగా చేరేవానికి కొత్తేముందీ? నీకు ఆర్తై కోర్సు కొత్తకావచ్చు కానీ, రెవిన్యూ కొత్త కాదుగా. మన ఆఫీసులో హెడ్ గుమస్తా వుండాడు. వాడినడిగితే నా గురించి ఏ టూ జెడ్ చెబుతాడు. ఇప్పుడు నాకు సిగరెట్లు అయిపోయినాయి. నేను ఆఫీసులో ఉన్నప్పుడు ఏమేమి అవసరమో, క్యాంపుకు వెళ్లినప్పుడు ఏమేం అవసరమో వెంటనే అడిగి తెల్సుకో పో... కామన్ సెన్సు లేని వాళ్లందర్నీ ఈ కలెక్టరాఫీసు వాళ్లు ఇక్కడకి పోస్టు చేస్తారు" అంటూ తిట్ల దండకం కొనసాగుతూ వుంది.

సుందరం బయటికొచ్చేశాడు. నాగన్నకి ఓ యాభై నోటిచ్చి కాఫీలూ, సిగరెట్లూ తెప్పించమన్నాడు. చేరిన రోజే తను అట్లా తిట్టించుకోవడం మింగుడు పడడంలేదు అతనికి. ఆఫీసులో స్టాఫ్ అంతా విని వుంటారన్నది అతన్ని మరింత కలవర పెట్టిన విషయం.

అనంతపురం వచ్చేసింది. గతంలోంచి ఊడిపడ్డాడు సుందరం. బస్టాండులోని వాహనాల స్టాండులో వుంచిన తన మోపెడ్‌లో ఇంటికి చేరుకున్నాడు.

మూసి వున్న తలుపులు తెరచుకొని ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టి బట్టలు మార్చుకున్నాడు. ఇంటికి మొగుడు ఎప్పుడొస్తాడోనన్న దిగుల్లేదు ఈ మనిషికి. మొగుడు రాగానే ఇంత కాఫీ మొగాన పోద్దాము అన్న ఇంగితం లేదు. ఛ... ఛ... అంటూ గొణుగుతూనే బాత్‌రూంలో దూరి మొహం కడుక్కువచ్చాడు. టవల్‌తో మొహానికున్న తడిని వత్తుకుంటూ వుంటే- సీత అప్పుడొచ్చింది.

"ఎప్పుడొస్తివీ?" అంటూ నవ్వుతూ వచ్చింది సీత.

సమాధానం ఇవ్వాలనిపించలేదు అతనికి. ఆమె నవ్వుతో భగభగమండి, రెండు తన్నులు తందామా అనిపించిందతనికి. అయితే అతని బుద్ధి వారించింది.

అసలూ, ఈ ఆడవాళ్లు చేసుకున్న అదృష్టమేందీ... హాయిగా ఇంట్లో వుండీ, తీరిగ్గా వంట చేసుకుంటూ, అంట్లు తోముకుంటూ, బట్టలు వుతుక్కుంటూ వుంటారు. పైగా వాళ్లపై పెత్తనం చేసే అధికారి ఎవ్వరూ వుండరు. అందుకే నవ్వుతారు. నవ్వకేం చేస్తారు?

'ఎప్పుడొస్తివీ? ఏం పెయిలో బాగా లేదా? జాయినింగ్ రిపోర్టు ఇచ్చినావా? ఆఫీసులో బాగుందా?' అంటూ ప్రశ్నల వర్షాన్ని కురిపిస్తోంది సీత అమాయకంగా.

"ఊఁ చానా బాగుంది!" అన్నాడు కరుగ్గా ఆమెని చూడకుండానే.

సుందరం వాలకాన్ని చూసి, సీత మూతి తిప్పి వంటింట్లోకి వెళ్లిపోయింది.

ఫ్లాస్కులో పోసిపెట్టిన కాఫీని పెద్ద స్టీలు గ్లాసునిండా పోసుకొని వచ్చి ఇచ్చింది.

పేపరు ముందేసుకొని చదువుతున్నట్లు ఫోజు పెట్టి కాఫీ తాగుతున్నాడు ఈజీ ఛైర్‌లో కూచుని.

కాఫీలో చక్కెర లేదన్న విషయం మూడో గుక్కకు కాని తెలిసి రాలేదు. "ఏందిది? కాఫీనా? కాలకూట విషమా?" అన్నాడు చురచుర చూస్తూ..

'ఏందీ! చెక్కర వెయ్యలేదా? అయ్యో! ఎంతపనయ్యింది? ఇట్ల ఇయ్యి చెక్కెర ఏసుకొని వస్తా!" అంది సీత ఆందోళన పడిపోతూ.

"ఇంత విషం కలుపుకొనిరా! పీడ విరగడవుతుంది" విసుగ్గా మొహం పెట్టి.

"అవేం మాటలూ? ఏమో అయ్యింది ఈయనకి" అంటూ కాఫీ గ్లాసు తీసుకుపోయి చెక్కెర కలుపుకొని వచ్చిందామె. చక్కెర సాకుతో మరో రెండుసార్లు తందామన్న ఊహను అదుపుచేసుకున్నాడు సుందరం. కాఫీ తాగేశాడు. తృప్తిలేదు. చల్లగా అయిపోయింది.

ఎవర్నన్నా తందామా అనిపిస్తుంది మాటిమాటికీ...

పేపరు చదువుతున్నట్లు నటిస్తున్నాడు. సీత కొద్ది దూరంలో వున్న కుర్చీలో కూచుని మొగుణ్నే గమనిస్తోంది. ఓరగంట తనూ ఆమెని గమనించకపోలేదు.

"పిల్లలిద్దరికీ స్కూలు ఫీజు కట్టాల్లంట" అంది సీత.

వినిపించుకోనట్లు వున్నాడతను. మరో రెండు గంటలపాటు ప్రశాంతంగా వుంటేగానీ తన మనసు కుదుటపడేలా లేదు.

"ఇంటి బాడుగ పెంచుతారంట. నూరు రూపాయలు" అంది మళ్లీ.

గమ్మున వుండిపోయాడు. ఆ మాత్రం అర్థం చేసుకోలేదూ ఈ ఆడది... అతని కోపం నషాలానికి ఎక్కుతూ వుంది.

"కరెంటు బిల్లు కట్టేకి ఈనెల 16వ తేదీనేనండీ లాస్ట్‌డేటూ" అంది సీత కదలికల్లేని మొగుణ్ణి చూస్తూ.

"ఇదో కాసేపు నన్ను ప్రశాంతంగా ఉండనియ్యవా? ఊరికే అట్ల చెవికోసిన మేకమాదిరి అరుస్తావుంటావా?" విసుగుతో ఉరిమాడతను.

"ఏంది అట్ల అరుస్తావ్? వున్న విషయాలు చెప్తాంటే... చెవుకోసిన మేకమాదిరీ, తోక్కోసిన కుక్క మాదిరీ అరుస్తున్నట్లు కనిపిస్తున్నానా?" అంటూ ఒంటికాలిమీద లేచిందామె.

దీన్ని ఒక తన్ను ఎగిచ్చి తంతేనో – అమ్మో – వారం కిందట అట్ల తన్నినందుకు రెండు గంటలు ఏడిచింది. చుట్టుపక్కల వాళ్లు తనని ఏమనుకుంటారోనని కాళ్లావేళ్లా పడ్డాడు. అయినా దిగిరాలేదు. మూడు రోజులు ముడుచుకొని పడుకుంది. తనే పిల్లలకి వండీ వార్చీ ఆఫీసుకి పోయేటప్పటికి నడుములు విరిగిపోయాయి. అదంతా క్షణంలో

గుర్తుకొచ్చి తన కోపాన్ని వినయంలోకి అనువదించి "అరెరే సీతేనా - అట్ల అరుస్తావుండేది. నీతో సరదాకి అట్ల అన్నానంతే. అసలేం జరిగిందంటే మా ఆఫీసరుగాడు నా మూడ్‌ని పాడు చేసినాడు లేవే" అన్నాడు మెత్తగా సుందరం.

"అంతే, వాడెవడో ఆఫీసరు నీ మూడ్‌ని పాడు చేస్తాడు. వాని మింద కేకలు వెయ్యలేవు. ఇక్కడ ఇంటికొచ్చినాక, నీకు అదవకి చిక్కింది నేనూ, పిల్లలే కదా. అరసండి, కరసండి, తన్నండి, పొడవండి... ఏం జేసినా మేమేం మాట్లాడలేం కదా?" అంది సీత. విసురుగానే ముడిచిన కనుబొమ్మలతో చూస్తూ, బయటనుంచి పిల్లలు వస్తున్నట్లు మాటలు వినిపించాయి. అమ్మయ్య వీళ్లు సమయానికి వచ్చినారు. అనుకుంటూ "పిల్లలొస్తున్నారు వూరుకో" అన్నాడు లోగొంతుకతో సుందరం.

"నాన్నా! వాడు నీ పెన్ను పొద్దున తీసుకున్నాడు కదా - నువ్వు వద్దన్నా! అప్పుడే పోగొట్టేసినాడు" అంటూ పెద్దోడు రాజేష్ చెప్పాడు. వాడికి పదేండ్లు వుంటాయి. వాడి కన్నా చిన్నోడు మహేష్‌కు ఎనిమిదేళ్లుంటాయి. బిత్తరచూపులు చూస్తూ ఇంట్లోకి అడుగుపెడుతున్నాడు మహేష్.

అందాకా సీత గొంతు పెంచకపోయి వుంటే, పెన్ను పోగొట్టిన మహానేరానికి రెండు తన్నుల్ని శిక్షాస్మృతి కింద వాడు పొందే అవకాశం కలిగీ, సుందరానికి అప్పుడు కొంత రిలీఫ్ లభించి వుండేది. అయితే అక్కడా తను ఫెయిల్యూర్ అయిపోయాడు.

"ఇట్ల రారా... తన్నను గానీ రా... దగ్గరకి రా!" అంటూ పిలిచాడు తండ్రి.

"తంతావా?" అనడిగాడు తనయుడు, తండ్రి మాటల్లోని అంతరార్థం గ్రహించినట్టు.

"ఊహూ ముద్దు పెట్టుకుంటాను రా" అంటూ నమ్మపలికాడు తండ్రి. అధమం వాడిని చెవి పిండి తన కోపాన్ని తీర్చుకోవాలన్న కోరిక బలంగా ఉన్నది అతనికి.

'నీ కథ నాకు తెలీదా నాన్నా! నీ మోసకారి వేసికాలు ఎన్నిసార్లు చూడలేదు' అన్నట్లు మొహం పెట్టి... వాళ్లమ్మ చాటుకి పరుగెత్తి దాక్కున్నాడు మహేష్.

తన మోసకారి తనాన్ని ఇట్టే పసికట్టేసిన కొడుకు తెలివితేటలకి నవ్వు వచ్చింది. కసి కసిగా నవ్వాడు. "హా... హా... హా..." అంటూ. ఆ నవ్వుని చూసి పిల్లలిద్దరూ జడుసుకున్నారు.

సీత మాత్రం ముడిచిన కనుబొమ్మలతో చూస్తూనే వుంది సుందరాన్ని.

• నవ్య వీక్లీ - *27.6.2007* •